

Julia S. Cristiana

DUBLA ALEGERE

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

CUPRINS

Prolog 7	Capitolul 24 82
Capitolul 1 9	Capitolul 25 85
Capitolul 2 13	Capitolul 26 88
Capitolul 3 16	Capitolul 27 92
Capitolul 4 19	Capitolul 28 94
Capitolul 5 23	Capitolul 29 98
Capitolul 6 26	Capitolul 30 101
Capitolul 7 31	Capitolul 31 104
Capitolul 8 34	Capitolul 32 106
Capitolul 9 37	Capitolul 33 110
Capitolul 10 39	Capitolul 34 116
Capitolul 11 41	Capitolul 35 120
Capitolul 12 44	Capitolul 36 124
Capitolul 13 46	Capitolul 37 127
Capitolul 14 49	Capitolul 38 130
Capitolul 15 52	Capitolul 39 136
Capitolul 16 56	Capitolul 40 138
Capitolul 17 58	Capitolul 41 145
Capitolul 18 60	Capitolul 42 150
Capitolul 19 63	Capitolul 43 156
Capitolul 20 66	Capitolul 44 158
Capitolul 21 70	Capitolul 45 161
Capitolul 22 73	Capitolul 46 164
Capitolul 23 78	Capitolul 47 167

Capitolul 48 174	Capitolul 76 299
Capitolul 49 178	Capitolul 77 302
Capitolul 50 183	Capitolul 78 307
Capitolul 51 186	Capitolul 79 315
Capitolul 52 193	Capitolul 80 318
Capitolul 53 198	Capitolul 81 322
Capitolul 54 200	Capitolul 82 329
Capitolul 55 205	Capitolul 83 332
Capitolul 56 209	Capitolul 84 336
Capitolul 57 212	Capitolul 85 344
Capitolul 58 216	Capitolul 86 350
Capitolul 59 218	Capitolul 87 354
Capitolul 60 222	Capitolul 88 358
Capitolul 61 226	Capitolul 89 366
Capitolul 62 228	Capitolul 90 373
Capitolul 63 231	Capitolul 91 376
Capitolul 64 234	Capitolul 92 383
Capitolul 65 238	Capitolul 93 386
Capitolul 66 245	Capitolul 94 387
Capitolul 67 249	Capitolul 95 394
Capitolul 68 254	Capitolul 96 398
Capitolul 69 259	Capitolul 97 402
Capitolul 70 264	Capitolul 98 407
Capitolul 71 272	Capitolul 99 410
Capitolul 72 276	Capitolul 100 412
Capitolul 73 280	Epilog 415
Capitolul 74 285	Mulțumiri 417
Capitolul 75 294	

CAPITOLUL 1

Ies din casă pe cât de repede pot, aproape ratând una dintre cele trei scări ale verandei. Ajung pe alee și continui să alerg până la colțul străzii, iar abia acolo mă opresc. Îmi trag sufletul, însă, oricât de mult aș încerca, adevărul este că nu sunt capabilă să îmi fac inima să bată mai încet. Asta deja nu mai are nicio legătură cu alergatul de mai devreme.

Sunt speriată.

Tata are din nou una dintre zilele lui rele. Și atât eu, cât și mama știm cum anume se termină astfel de clipe, fapt pentru care, de fiecare dată când tata are o zi rea, mama mă trimite în camera mea sau afară din casă, ca să nu fiu acolo, prin preajmă, în mijlocul certurilor lor. Sau, mai bine zis, a certurilor tatei, pentru că mama doar arareori îi răspunde înapoi.

Mă las jos pe o bucată de iarbă din curtea unui vecin. Cartierul în care locuiesc e unul de la periferia orașului. Casele sunt mici și oamenii de aici fac parte din clasa de mijloc a societății, tinzând însă să meargă spre cea mai de jos clasă socială, în funcție de cum se descurca fiecare.

Observ că mi s-a desfăcut o ață de la pantaloni, așa că o prind cu degetele și încep să mă joc cu ea. După un timp, se aude o mașină. Îmi ridic capul și o văd parcând la câteva case distanță pe

strada noastră. Din ea coboară un bărbat care trebuie să fie cam de vârsta lui tati. Din spate, se dau jos trei copii. Doi băieți și o fată. Unul dintre băieți e mai înalt, iar celălalt pare de aceeași vârstă cu fetița. Însă toți au în comun părul brunet.

Știu cine sunt. Am fost vecini toată viața, dar nu prea am interacționat cu ei. Sunt o familie mare, cu șase copii, și îi invidiez puțin pentru asta. Eu sunt singură la părinți. Mi-aș fi dorit frați, dar nu am.

Îi privesc cum intră în casă și apoi mă uit spre casa mea. Mă ridic de pe jos și pornesc în direcția ei. Urc cele trei trepte ale verandei și ascult la ușă să văd dacă se aude ceva, dar e liniște.

Cu un fior rece în stomac, deschid ușa și intru încet. Mă apropii de bucătărie și o găsesc pe mama în genunchi adunând cioburile unei farfurii. Tresare când îmi aude pașii, dar trupul i se relaxează în momentul în care observă că sunt eu:

— Mamă, ești bine?

Dă din cap în semn afirmativ:

— Totul e în regulă, scumpo! Tatăl tău și cu mine am avut doar o mică ceartă.

Mda! Așa le spune mama mereu. *Am avut o mică ceartă.* Zice asta și dacă părintele meu doar ridică vocea la ea, și dacă distruge sufrageria. Totul e doar o mică ceartă.

Tatăl tău a avut o zi grea.

Trebuie să îl înțelegem.

S-a enervat doar. O să îi treacă.

A fost doar o mică ceartă.

— Ce ar fi să te duci în camera ta și să te pregătești pentru mâine, când e prima ta zi în clasa a cincea?

Mama îmi zâmbește ușor, ca pentru a mă încuraja, așa că îi zâmbesc și eu la rândul meu, apoi merg în camera mea.

Aceasta e simplă. Un pat, un dulap și un birou. Nu îmi permit tot felul de lucruri în interior așa cum au colegele mele. Mama nu lucrează, iar tata câștigă prea puțin.

Iau vechiul meu ghiozdan, cel pe care îl am încă din clasa întâi, și îmi pun în el câteva caiete și creioane.

Mă uit spre geam și văd că deja s-a făcut noapte, fără a fi realizat exact când a trecut timpul, așa că mă schimb în hainele de somn, așteptând ca mama să vină și să îmi ureze noapte bună, așa cum face mereu.

***

Dimineața, mama mă trezește la ora șapte ca să mă îmbrac și să am timp să mă pregătesc. Îmi iau pe mine o rochiță albă cu buline negre, care îmi e puțin cam mică pentru că o am de mult timp, dar nu prea ne permitem să ne luăm haine noi, așa că trebuie să mă mulțumesc cu ceea ce am.

Mama intră în cameră și îmi cere să mă așez în timp ce ea îmi piaptână părul și mi-l împletește. Apoi, îmi iau ghiozdanul și mergem spre școală.

Anul acesta merg la o școală nouă. Nu e una din cartierul nostru, ci e situată puțin mai departe, una mai bună decât cea la care am învățat până acum. Mama a trebuit să aștepte foarte mult și am fost nevoită să dau un test ca să fiu primită aici.

Curtea școlii e plină de copii și părinți. Profesorii își caută elevii și directorul ține un discurs pentru începutul de an, apoi intrăm în clase.

Mama îmi face cu mâna în timp ce îi urmez pe noii mei colegi până la etajul al doilea. Clasa noastră e ultima din colț. Sunt bănci de câte o persoana, așa că, după ce majoritatea se așază, mă

îndrept spre spatele clasei și iau la rândul meu loc pe un scaun din penultimul rând.

Profesoara își ține discursul de început, apoi ne cere să scoatem un caiet ca să ne notăm orarul. Îmi deschid ghiozdanul și iau unul, la fel și ceva cu care să scriu. Profesoara scrie deja pe tablă. Apuc să notez doar primele trei materii de luni, când simt o împunsătură în spate.

Îmi întorc încet capul și dau de o pereche de ochi cafenii. O singură privire spre băiatul din spatele meu și deja îl pot caracteriza într-un singur fel: frumos.

— Ai un pix? mă întreabă în șoaptă.

Mă uit spre bancă unde am două creioane și două pixuri cu unicorni. Îl iau pe unul și i-l ofer:

— Mersi!

Îmi face cu ochiul, după care se lasă pe spate în scaun și scrie pe foaia de hârtie pe care o are în față orarul de pe tablă.

Mă întorc și continui să scriu, dar cu coada ochiului încerc să mă uit la el pe furiș. Mi se pare cunoscut, dar nu știu de unde.

Când se sună de ieșire, îmi adun lucrurile ca să ies. Băiatul din spatele meu o zbughește afară înainte să am eu ocazia să mă ridic și, când ajunge în fața clasei, își întoarce o clipă chipul ca să se uite la ceva, ceea ce îmi oferă o secundă în plus ca să îl privesc.

Iar acum știu cine e. Stă pe strada mea. E unul dintre frații din familia aceea cu șase copii. E acela mai mare pe care l-am văzut ieri.

E unul dintre membrii familiei Maxfield.

CAPITOLUL 2

În următoarele zile, mă aștept să îl revăd pe băiatul din spatele meu. Îmi tot spun că îmi doresc asta pentru că pixul meu e încă la el și era un pix special. Era una dintre puținele rechizite pe care a putut mama să mi le cumpere. Era un pix mov cu unicorni.

Dar băiatul nu a mai venit a doua zi. Și nici în ziua următoare. Și nici în cealaltă. Prin urmare, nu a venit întreaga săptămână. Am început să devin curioasă. Oare de ce nu venea la școală? Oare i se întâmplase ceva?

Stăteam afară în curtea noastră și mai trăgeam cu ochiul spre casa lor sperând ca să îl văd. Dar nu l-am observat niciodată.

***

Era a doua săptămână la școala cea nouă în clasa a cincea și mi-am dat seama pentru prima dată că nu mă potriveam cu copiii de acolo. Ei aveau haine și lucruri noi. Eu aveam îmbrăcăminte care încă îmi era bună de anul trecut. Nu aș fi realizat asta atât de bine dacă nu aș fi auzit atunci când am avut oră de sport că una dintre colege nu a vrut să mă ia în echipa ei pentru că hainele mele arătau învechite și pentru că proveneam dintr-un cartier sărac. Nu mi-a spus-o chiar în față, dar am auzit-o în vestiar când credea că

nu sunt prin preajmă. Sau poate știa că mă aflu acolo, însă nu i-a păsat. Copiii de unsprezece ani pot să fie extrem de răi.

Aș fi trecut mai ușor peste episodul acela dacă nu ar fi urmat ceea ce avea să devină cea mai umilitoare zi din viața mea.

Tata avusese din nou una dintre zilele acelea rele și urlase la mama cum că nu aveam bani, dar cheltuiam prea mult. Că ne trebuiau prea multe. Mama nu a spus nimic și i-a dat dreptate, ca de obicei, așa că, în seara aceea când am vrut să îmi spele una dintre rochițe, tata nu a lăsat-o, spunând că de acum o să spălăm rufele doar o dată pe săptămână ca să facem economic.

A doua zi de dimineață a trebuit să iau una dintre rochiile purtate deja, deoarece nu mai aveam nimic curat. Am luat-o în grabă pe una la întâmplare, căci eram în întârziere, și am mers la școală.

Pe la cea de a doua oră, din spatele clasei a început să se simtă un miros urât și mai mulți colegi le-au cerut voie profesorilor să se mute mai în față.

Am auzit-o pe aceeași fată care nu a vrut să mă ia în echipa ei la sport spunând că, probabil, mirosul venea de la mine. Acela a fost cel mai umilitor moment din viața mea. Dar nu a fost doar atât. A continuat cu una dintre fetele rămase mai în spate, care a ridicat mână și a întrebat:

— Doamna profesoară, pot să mă mut și eu mai în față?

Apoi, de parcă nu ar fi fost la fel de oribil oricum, a spus în șoaptă, dar destul de tare încât să audă toată lumea:

— Elisa miroase urât.

Nu pot să explic rușinea pe care am simțit-o când toți ochii s-au întors spre mine. Profesoara a certat-o pe fată, dar asta nu a contat, pentru că, odată ce am avut o etichetă pusă, aceea a rămas.

Cu toate că în aceeași zi s-a dovedit că mirosul venea de la niște mere uitate în dulap ce s-au stricat, eu am rămas cu același renume.

Nu mai conta că nu eu fusesem vinovată de mirosul din clasă. Fusesem deja etichetată.

Săracă. Dintr-un cartier mărginaș. Fata care miroase urât.

***

În una dintre zilele următoare, ies de la ore când cineva șoptește „miros urât” și apoi acele cuvinte reușesc să mă urmeze pretutindeni. Cineva din clasa mea le rostește mereu. În clasă, pe holuri, ba chiar și atunci când plecăm acasă. Le strigă, iar după aceea începe să râdă.

Astăzi, pe când mă îndrept spre acasă, cineva se lovește în mod intenționat de mine făcându-mă să mă împiedic. Este unul dintre băieții din clasa mea:

— Ai grijă pe unde mergi, împiedicato!

Apoi, îmi aruncă o privire care vrea să exprime dezgust. Obrajii mi se fac roșii, dar nu spun nimic.

Sunt oricum deja etichetată. Și, când ți se pune o etichetă, e greu să mai scapi de ea.

CAPITOLUL 3

Tata este din nou în una dintre zilele sale rele, așa că mama mă trimite afară. Ies în curte luând-o pe alee, dar mă opresc la vreo două case distanță de casa familiei Maxfield, pentru că observ că pe veranda lor stă cineva.

Este un băiat. Și, pentru o clipă, am impresia că este cel din spatele meu de la școală, acela care nu a mai venit la ore de ceva vreme deja. Mai fac câțiva pași în direcția lui și, când ajung în fața casei lor, rămân pe loc, fără a mai înainta.

Băiatul își întoarce capul spre mine și o singură privire spre el este de ajuns să știu că nu e vorba de colegul meu. Cu toate că părul le este la fel de închis la culoare, în loc de ochii cafenii dau peste o pereche de ochi albaștri precum oceanul.

Privirile ni se întâlnesc și totul este extrem de staniu, deoarece pare că, dintr-odată, pot să citesc în ochii săi înțelesuri ascunse. Aceștia îi sunt înlăcrimați și poți să observi că reflectă o durere profundă cu toate că trupul său, cu pumnii încleștați și maxilarul strâns, vrea să lase impresia că a reușit să rămână tare. Să nu lase durerea să iasă la suprafață.

Se așază pe scări și își sprijină coatele pe genunchi, lăsându-și capul între palme.

Nu știu ce anume mă apucă. Nu înțeleg de ce fac ceea ce fac, dar, până să îmi dau seama, mă aflu deja pe iarba din curtea lor. Mă opresc abia când ajung în fața lui.

În acel moment, își ridică privirea înspre mine:

— Ce dorești?

— Ăămm... Eu...

Ce să îi spun? Nici eu nu sunt sigură de ce naiba mă aflu acolo, ce naiba caut lângă el.

— Eu... ämm.

Mă fâstăcesc, pentru că mi pare că o conversație cu o străină este ultimul lucru de care ar avea chef în clipa aceasta. Dar atunci când ochii ni se întâlnesc pentru a doua oară pe ziua de astăzi, îi spun:

— Te-am văzut și... eu... Ei bine, am venit să mă asigur că ești în regulă!

Se uită la mine preț de o clipă în timp ce eu simt cum rușinea îmi cuprinde întregul corp. Probabil crede că sunt nebună, vreo copilă băgăcioasă din cartier, asta îmi trece prin minte când îl aud pufnind:

— Nu sunt bine. Cum aș putea să fiu?

Îmi dau seama însă că nu vorbește cu mine. Pare că vorbește cu el însuși:

— O să... acum o să rămânem singuri. Eu o să... o să trebuiască să am grijă de ei... O să rămânem singuri. Eu o să rămân singur...

Își acoperă chipul cu palmele și acesta ar fi momentul perfect să plec, dar nu o fac.

În schimb, îmi ridic o mână și o așez pe brațul său. Își dă jos mâinile de la ochi și se uită la mine fără să spună nimic, dar eu simt nevoia să șoptesc:

— Există prea mulți oameni în lumea asta ca să putem rămâne singuri. Mereu există o persoană pe care să o avem lângă noi.

Habar nu am de unde mi-au venit cuvintele astea! Mă surprind până și pe mine.

Mă aștept ca el să mă gonească sau să își bată joc de ceea ce am spus, dar nu face asta.

Se uită doar la mine preț de câteva clipe, apoi dă din cap de parcă ar fi de acord cu ceea ce am spus. Se dă puțin mai încolo făcându-mi parcă loc pe treaptă lângă el, așa că mă așez pe locul indicat.

Abia în clipa aceasta realizez că mâna mea se află încă pe brațul său. El nu îmi cere să mi-o retrag, așa că nu o ridic de acolo.

Stăm în tăcere și privim cerul fără să spunem nimic.